

Cartea, portalul imaginației

Cartea este un fel de portal spre o lume imaginară mai mult sau mai puțin apropiată de lumea reală. Ea seamănă mult și cu o pasăre cu aripi de file care cântă frumos despre aventuri minunate și se înalță, împreună cu noi, spre o lume necunoscută, nouă.

Cu toate că portalul spre alte lumi din jocurile virtuale, gen Minecraft, se aseamănă cu portalul lecturii, putem spune că există și diferențe între ele. Ambele te poartă spre o lume colorată și plină de aventuri, însă prin lectură poți construi tu, cu imaginația ta, o lume mai specială și mai bogată.

Când citesc, eu simt bucurie, frumusețe și descopăr o lume plină de armonie, mult mai bună decât cea reală. Nu prea îmi plac poveștile cu prinți și prințese, pentru că mi se par exagerate, însă dragonii buni sunt mai de apreciat, fiindcă sunt frumoși, puternici, uneori haiosi și pentru că înving mereu personajele negative.

Pentru mine, lumea mirifică a cărților este alcătuită, în mare parte, din cățeluși drăgălași, pisicuțe jucăușe, iepurași pufoși și alte animăluțe simpatice care ne învață să fim prieteni, să fim toleranți unii cu alții, să ne înțelegem și să ne apreciem reciproc.

Am citit cu drag din colecția „Prima mea lectură” aventuri înduioșătoare despre cățeluși și pisicuțe care își caută stăpâni (cățelușii Kuki, Lucky, pisicuțele Nera, Sammy) și am învățat din aceste cărți ce înseamnă să ai grijă de un ghemotoc adorabil de blăniță și că atunci ești cu adevărat mare când înțelegi că este foarte important să fii responsabil.

Despre o prietenie mai specială am aflat din romanul „Shiloh”, de Phyllis Reynolds Naylor și am simțit, ca și Marty (băiatul care vrea să îl adopte pe Shiloh), milă pentru câinele care avea un stăpân rău care îl înfometa (Judd) și teamă la gândul că Marty nu va reuși să-l adopte. M-a întristat enorm faptul că Shiloh avea un stăpân atât de crud.

Îmi place mult Caragiale, deși am citit doar trei opere ale acestui scriitor: „D-I Goe”, „Bubico” și „Vizită”. Mi s-au părut foarte amuzante și am înțeles cât este de urât să fim neascultători, nepoliticoși și răsfățați.

Citind fragmente din „Amintiri din copilărie”, de Ion Creangă, am descoperit un personaj foarte amuzant, pe Nică, și mi-a plăcut mult felul în care el prindea muște cu cartea, dar m-a enervat foarte mult profesorul acela rău care îi bătea pe copiii care nu-și învățau lecția.

Revistele „Garfield” și „My little pony” mi-au plăcut de când eram mică și îmi citea mama din ele, dar le citesc și acum cu drag și cred că le voi citi și când voi fi adultă. Garfield este un motan supraponderal, dolofan, leneș și totuși drăgălaș, cu simțul umorului bine dezvoltat, un pic ironic, care îl ignoră mereu pe John.

Uneori, când îmi vine pofta de o lectură amuzantă și mai apropiată de lumea noastră, citesc din „Jurnalul unui puști” de Jeff Kinney. Mă încântă aspectul cărții, că este un roman în benzi desenate, cu copertă foarte interesantă. Savurez scenele din viața de școlar povestite de Greg, deși în acele rânduri apar uneori și cuvinte nepoliticoase, despre care știu că nu e frumos să le folosim. Din paginile acestei cărți mi-am dat seama că e greu să fii adolescent.

Ador parfumul de carte nouă, iar când literele încep să danseze pe foaie mi se pare că personajele de tot felul (dragoni, spiriduși, animăluțe drăgălașe, Scufița Roșie sau băieți și fete care seamăna mult cu noi) prind viață și pătrund ele în lumea mea și, într-un fel, și eu, în lumea lor.

Eu cred că lectura este importantă, deoarece mă învață foarte multe lucruri interesante, îmi dezvoltă creativitatea, exprimarea, vocabularul, cultura generală și mă ajută să îmi colorez mai frumos lumea mea imaginară.